

① KOSÍM, KOSÍM, KOSÍM (píseň Smrčky; tanec Moru ad libitum)

$\text{♩} = 66$

d mi C d mi d mi C d mi a mi d mi g mi

1.-3. Kosím, kosím, kosím 1. bohá-če i chudé, otce, matky, děti-
2. klasy prší na kem-někdy poma-leji,
3. nebán na plac, slzy. Možná také v ráis

A d mi C rit. d=66 C B A

1. hojná sklizeň bude. *rit.!* R: Přede se nenukryje žádný živý tvor.
2. jindy klesnou rázem. *mnoh*
3. zastaví se brzy...

d mi C d mi g mi A Mero mosso Verze I d mi C d mi

Dřív než vzdechne, můj služebník mor, můj služebník MOR!

Verze II Vivo (♩ = 88) flétna, klarinet apod. d mi a mi g mi d mi C

Smrčka: MOR!

Měrnosti provedení:

Jen píseň Smrčky = „verze I“ (bez dohry za každé slovo)

Píseň Smrčky a Tanec Moru = „verze II“ (po každé slovo 16 kůží dohry -
- melodický nádech, případně lidský či ženský hlas na volání, a kytara;
Mor tanec)

② NE, NECHCI DÉLE ZŮSTÁVAT (píseň Noemi)

G hmi C D G D G

1. Ne, nechci déle zůstat v té kruté cizí zemi, co
2. Ten život v zdejším končinách byl epi-zo-da pouhá. Můj
3. Vždyť jméno mého rodiště se vykládá „dům chleba“. Co

e mi a mi C G D G e mi

1. moje drahé vzala mně, jak těžko tady je mi, co moje drahé
2. pravý domov v dáli je, tam směřuje má touha, můj pravý domov
3. k tomu ještě dodat mám? Víc přece není třeba. Co k tomu ještě

a mi C G a mi D7 G G Ref. C

1. vzala mně, jak těžko tady je mi! Betlé-me, ach, Betléme, jen
2. v dáli je, tam směřuje má touha.
3. dodat mám? Víc přece není třeba!

C G G C C

to-bě patří srdce mé, Betléme, ach, Betléme, jen to-bě patří

D G

srdce mé!

③ U TEBE RÁDA ŽILA JSEM (píseň Růt)

C F C F C a mi

1. U tebe ráda žila jsem jak u své rodné matky. Prosím tě proto:
2. Kamkoli půjdeš, půjdu též, bydletí budu s tebou. Ráda bych vždycky
3. Trůj lid je mým lidem mým, trůj Bůh je též Bohem. Teprvať smrt se mým

d mi G G7 C Ref. F C

- nenutí mne vrátit se domů zpátky! Více než svazky pokrevní
 zůstala trou věrnou, vděčnou dcerou. R. :
 přiblíží, tak řekneme si sbohem. R. :

F C F C B B E

může být někdy ví- ra. Ta lidi nejvíce sbližuje a odlišnosti stí- rá.
 ritard.

④ KDO TO JE? (sbor obyvatel Betléma a Noemi-sólo)

SBOR

1. Kdo to je, kdo to je? Kdo jsou ty žuláčky? Kdo to je, kdo to je?
 2. - " - Kdo jsou ty pouťnice? - " -
 3. - " - Kdo jsou ty cizinky? - " -

1. Kdo jsou ty dřevě? Dě-ravé opán-ky a rance na zádech!
 2. Kdopak to ví? Přesto však v Betlémě kus chleba dostanou.
 3. ta mladší z nich? A co ta povadlá? Tráře má strhané

1. Co chtějí v Betlémě? Kdo je tam zve? To já jsem přece vaše známá
 2. Ide není odmítnut, kdo hlado-ví. - " -
 3. a vlasy pod ronskou bí-lějak snít. - " -

1. No-e-mi. To já jsem přece. Je to dlouhý, čas, co s ro-di-
 2. No-e-mi. To já jsem přece! Což mě nexná-te? Mně vzdá-le-
 3. No-e-mi. To já jsem přece, stará, shrbe-na. Mně ví-ka-

1. nou jsem odsud kvapně odešla. Teď s pláčem k vám se dneska vracím zas.
 2. ná zem všecky drabé pohřbila. To místo pro mne bylo proklaté.
 3. ti tu kdysi Sladká, Rozkošná. Dnes a-le jsem jen smutná stařena.

⑤ CHVÁLÍME TĚ, BOŽE (píseň ženců - mužský sbor)

1. Chválíme tě, Bože, Tvůrce všeho světa, jen z tvé vůle pole
2. Děkujeme vřoucně za letošní sklizeň. Také do bu-doučna

1. vždycky znovu vzkvétá. Z půdy raší klasy, vlní mák a chrpy.
2. zachovej nám přízeň! Až budeme mlátit, až budeme mlítí,

1. S díkem za tvoji péči pozve-dáme srpy. Ho-sanna, hosanna, hosanna!
2. naše píseň znova vděčnost vyjad-ří ti: Hosanna, hosanna, hosanna!

7 JÁ POVIDÁM TI, HOLKA (píseň Noemi)

1. Já po-vidám ti, holka, to je ten správný muž! Tak
2. Tu zástě-ru dej stranou a sukni oblék - ni, co

1. odlož vdovské šaty a pevně se ho drž! On
2. z lepsích časů chováš, a parfém přidej k ní! Však

1. charakter má dobrý a jistě nezkla-me. Tak
2. závoj přetáh - ni si přes tvář i přes vla-sy, ať

neváhej a s důvě-rou teď poslyš rady mé - :
pochybnosti nevkliknou, že slušná že-na jsi!

8 VZTAHNI SVŮJ PLAŠŤ (píseň Rút a Bóaze)

Volně F B F F d^{mi} G^7 C

- (R) 1. Vztáhni svůj plašť na služku svou, co leží ti teď u no-hou!
 2. Vztáhni svůj plašť, stačí jen cíp! Strou pomo - cí zas bu - de líp.
 (B) 3. Já nejsem Bůh. Však věřte mi; Pomohu ti, i No - e - mi.
 4. Jdi v poko - ji! Dost truchle - ni! Myslím, že znám ná - řeše - ni.
 (R+B) 5. Když práte - lé zde snámi jsou a chtějí nám být o - po - rou,

F D g^{mi} g^{mi} C g^{mi} C F

1. Bůd zastáncem žen nbo - hých, jimž vzala smrt radost a smích.
 2. Pod křídlem tvým chodíte žít, odložit žal a najít klid.
 3. Že nehle - dáš flirt s mládeží, za to tě vždy ochránít chci.
 4. Ja - ko že Bůh je nade mnoh, tvé problémy se z místa hnou!
 5. Tu nele - ka nás tíha dne. Vždyť věrný druh nás pozved - ne.

9) KVĚTINY SYPEME + DEJ BŮH ŠTĚSTÍ (smíšený + dětský sbor)

1. Květiny sypeme na cestu drahé Rut, nevěstě na-ší, jako se na vršky
 2. Nad hlavou ženicha, nevěsty, žlence se baldachýn modrý. Až jím vždy slunce zas

1. Hermonův bělostný, hebký sníh snáší. Dobře a moudře si vyro-Plil
 2. vysvitne, když přejdou, prohry. Až rosa Otcovy milosti
 zklamán,!

1. ženu svou laskavý Bo-ax. Ženichu, nevěsto, poslyš-ťe, co jsme si složili
 2. sestoupí v hojnosti na ně! A až svou budoucnost vkládají s důvěrou do rukou

DĚTI:
 Ref.: Dej Bůh štěstí těm mar-želům, co na ví-ře

1. pro vás!
 2. Pa-ně!

za-lo-ží dům a hned od po-čát-ku děti i če-
 ládku moudře vedou k Božím zá-kladům.

10 ZTRATILA JSI SYNY TAM (ženský a smíšený sbor)

ŽEN.
SBOR

1. Ztratila jsi syny tam, kde jsi byla pohosti-nu. Věrná Rut, však pro te-
 2. Boží cesty nejsou vždy příjemné a lidem jasné. Nejednou však nad ni-

1. -be byla víc než sedm synů. R: Požehnaná buď Hospodin! Až je jeho
 2. -mi doda- tečně člověk zaslou. Až je jeho

sva-té jméno mezi všemi ná-ro-dy vzýráno a vele-berno! veleberno!